

РАНКО ПАВЛОВИЋ

ОГЛЕДАЛА

СТРАХОВИ

Сви се ми хранимо сопственим страховима.
Када останемо без наде и вјере,
гутамо их као пилуле против главобоље.

Правимо од њих бодљикаве штитове,
тврђаве с непробојним зидинама,
браве које ни расковник не откључава.

С њима дијелимо постељу, с њима се будимо,
од њих правимо невидљива одијела
у којима одлазимо на свечаности.

Када нас напусте наши страхови,
безглаво јуримо лавиринтима празнине,
судармо се с изгубљеним илузијама,

сумануто газимо прерано рођене мисли,
кријемо се у дубоку таму успомена.
И грозничаво почнемо да тражимо сами себе.

БИЈЕГ

Узимам кофер, сједам у аутомобил
и крећем на пут. Друм кривудава као мисао.
Сам сам, а у мени све оно од чега бјежим.

Скрећем у пуст шумарак, сједам на траву
и отварам кофер да извадим сендвич.
Из кофера искачу сви од којих бјежим.

У мотелу узимам собу у поткровљу,
сличну пустом острву, и отварам врата.
Кадли, у пуној соби симпозијум о самоћи.

О, како ли је, закључујем, тешко бити сам!
Како је немогуће побјећи од себе
и од оног и оних што их носиш у себи!

ПУТОВАЊЕ

Ја на путу, а пут у мени.
Корачам, он броји моје кораке.
Застанем, застане и пут,
па гледамо шумарак
У коме се гнијезде птице.

Кад голуждравци
добију крила и полете,
наставићемо пут и ја
да се пењемо узбрдо.
Иза брда отвориће се видици,
и ко зна да ли ће прије
пут нестати у долини
или ја у времену.

СКРИВАЊЕ

Када осјетиш потребу
да се сакријеш
од цијелог свијета,
а не знаш гдје би,
напиши пјесму
и завуци се крадом
међу њене стихове.

Прогнитељи те тамо
неће тражити,
а биће ти топло
у тјескоби којој припадаш.

С НЕНАПИСАНОМ ПЈЕСМОМ

Понекад се осамимо
ненаписана пјесма и ја,
па тихо ћућоримо.

Само сам твоја, каже.
За мене још нико не зна,
ни сама не знам има ли ме.

Има те, у мени си,
кажем и привијам је,
као драгану, на груди.

Не дај ме никоме, шапће.
Хоћу да сам твоја тајна
и да си ти моја тајна.

Одмиче ноћ, а ми тако,
у чврстом загрљају,
срећни што само смо своји.

РАСПРСЛО ОГЛЕДАЛО

За М. Т.

Ушла је у огледало
и оно се распрело
у парампарчад.

Нема више огледала,
само Пјесникињин осмијех.
И остала Пјесма.

Неко невидљив
разгрће стакло,
скупља стихове.

РАЗГОВОР

Ни она у огледалу,
загонетно загледана у празнину,
неће с њом да разговара.

Он задубљен у ненаписану књигу,
у чвор веже и распетљава
још неухваћене мисли.

Птица с друге стране прозора,
којој је сав свијет у кљуну,
занесена сопственом пјесмом.

Предвечерје ћути,
смишља како да надмудри ноћ,
да га не усиса у тамна њедра.

Ни празнина око ње,
ни празнина у њој,
неће с њом да разговара.

Па коме онда да каже
да ни њему ни себи
нема шта рећи?